

ТРИЗУБИЙ
СТАС

ГУМОР, ПОЛІТИЧНА САТИРА

Житомир
Видавництво «Вісник»
1991

БУДЕМ

ЗНАЙОМІ,

Я-

З

ФРАНКІВСЬКА!

СТАРИЙ
ДВОРОВИЙ
МУДРИЙ ПЕС

Вересень 1989 року став для музичної громадськості України і видатним, і несподіваним, і поворотним: у Чернівцях відбувся перший Фестиваль української пісні «Червона рута». Результати його перевершили сподівання найвизначливіших митців та поціновувачів українського фольклору, популярної музики, року, естрадної пісні.

Триzubий Стас (сценічне псевдо Станіслава Щербатих), безперечно, був одним з найцікавіших відкриттів цього музичного форуму. Станіслав — росіянин за походженням, і українець за духом та переконаннями. Оптимізм його пісень, актуальність тем, дотепні персонажі в поєднанні з майстерним виконанням під гітару, роблять його творчість справжньою зброєю у боротьбі...

Втім, з об'єктом «боротьби» політичної сатири Триzubого Стаса читач познайомиться і сам, гортаючи сторінки цієї збірки.

Збірку
видано накладом автора
та в авторській редакції.

© Щербатих С. І.
(такет, малюнки), 1991.

ЗОЗУЛИН РАХУНОК

Десь у лісі є така стежина —
не широка й не вузька.
Раз хлопчина молоду дівчину
на стежині тій спігав.
Раптом з хвостів птаха заспівала:
то зозуля закувала.
Каже хлопець: «А ну-мо, запитась,
скільки років жити маємі!»
Чують вони відповідь таку:
«Ку-ку! Ку-ку!»

Лине спів до серця молодого,
довгі обіця літа.
А за хлопцем птаха лісового
дівчина й собі пита:
«А чи довго ще мені чекати,
щоб нарешті покохати!
Ой, зозуле, та як мені почути,
щоб ту мить не проминути!
Як зустріти на своїм віку!»
«Ку-ку! Ку-ку!»

«Не питай даремно, бо не треба», —
хлопець їй на те сказав,
приторкнув дівчаточко до себе
та їй в уста поцілував.
Вже над піском сонечко сідало,
а зозуля ще кувала...
І зостав зозулин той рахунок
кожен раз на поцілунок —
пісня їй припала до смаку:
«Ку-ку! Ку-ку!»

УКРАЇНСЬКИЙ БОРЩ

Сів баба Катерина
біля хати городину,
І на тому добре вирас.
Бо як збирає городину —
нагодує всю родину,
решту — на базарі продас.

А у діда Опанаса —
на подвір'ї свіже м'ясо —
три свині, корова і телля.

Опанас із того м'яса
робить сало і ковбаси, —
живиться, і дещо заробля.

ПРИСПІВ:

І зранку у неділю
до міста мандрують, —
сонечко надворі або дощ, —
іде собі торгівля:
потроху купують
в Катерини — городину,
в Опанаса — свіже м'ясо,
щоб варити український борщ!

Катерина каже діду:
«Ой, рятуй мене, сусіду!
Я ж не маю м'яса до борщу!
Ти продай, а я поїду,
наварю собі обід,
і тебе, можливо, пригощу!»
«Я не буду продавати,
але згоден поміняти, —
каже Катерині Опанас, —
За три кіля геродини
дам три кіля я свинини,
хай обід в нас буде — вищий клас!»

ПРИСПІВ:

І разом у неділю
додому мандрують
баба Катерина та сусід.
Сійчилася торгівля,
в каструлі вирують:
геродина — Катерини,
м'ясо — діда Опанаса,
варять дід із бабою обід!

Як сусід борщу наївсья —
спати в ліжко повалився, —
три доби на все село хрепів!
А як встав — почепурився,
та й на бабі оженився! —
Бо сто років добре так не їв!

ПРИСПІВ:

І зранку у неділю
до пізньої ночі
гомін на подвір'ї не стихав.
І я на тім весіллі
наївсья досхожу:
м'яса — діда Опанаса!
Городини — Катерини!
І разом з нареченими співаві!

ПІСНЯ ПРО ПОБУТ

Ви на роботу спішите, а ми вже
аранці
готові прийняти замовлення у вас.
Ми не працюєм без подяк і
без квітанцій,
і посміхаємось клієнту цілий час.

ПРИСПІВ:

В кожній родині
знають, що ними
Побут годує і одягає.
Піднять добробут
радянський Побут
допомагає...
Ага-ага...

Якщо в коханій подерляся панчохи
напередодні вихідного або свят
я не журюся і не сумую анітрохи,
а йду в місцевий побутовий
комбінат,
у вас, напевно, черевки просять
істі!

Не викидайте черевиків на сміття!
Бо в нашій Побуті шевці, немов
артисти —
вони як взують вже, то це —
на все життя!
Ми вас наклацаєм і з профілю,
і з фасу.

Найліпшу різкість гарантує ательє.
Бо віддавна, ще від Травневого

Указу,
проявника ніхто з фотографів не п'є!
Не ображайтесь, що із вас
тродючку здерли.
Навіщо дивитесь у дзеркало криво!
Бо ви без Побуту, усі б давно
померли, —
тому нехай він процвітає і живе!

І СМІХ, І ГРІХ

Дві товаришки старенькі,
бабці-одиначки,
у селі Малі Опеньки
знаєні як дідочки.
Бо не мають, що робити,

лиш міркують вперто,
не про те, як далі жити,
а про те, як вмерти!

Ой ти, логіка жіноча!
— Що із тебе взяти!
Навіть мертва, жінка хоче
добре виглядати!
І тому збирають бабці
в подорож останню
чорні стрічки, білі капці,
— потойбічне вбрання.

Є у кожній бабуні
домовина з буку.
Є мереживо із тюлю,
Французька перука.
Віднайшли старе кадило
і свячену воду...
А вінків понаробили —
аж нема проходу!

От якось відпочивають
діяльні бабусі,
і позволі розмовляють
у такому дусі:
«А чи на тому світі люди
на тутешніх схожі!
Чи такі самі ми будем,
як нас приймеш, Боже!»

От би глянути на себе
хоч би одним оком —
після того, як на небо
підемо до Бога!
Треба нам для того трішки
до обману вдатись —
в домовинах, як небіжки,
сфотографуватись!»

Розляглась одна матрона
у труні за піччу.
Друга бабця — телефоном
фотомайстра кличе.
Той прийшов, і неквапно
взявся до роботи:
розложив свої штативи
та електродроти,
позапалював світлі,
втяг апарата
та й почав собі ходити —
рекурса шукати.

Ось вогнідися на драбині...
А стара й незчулась,
як у теплій домовині
трішки їй вздрігнулось.
Мало того, що зсунула —
ще й кропе, як тракторі!
Добре, друга бабця була
справжній конспіратор.

Щоби храм той заглушити,
почала бабуля
по підлозі тупотіти,
совати каструлі,
телевізора включила,
радіо балака...
Так би мовити, створила
«звукову атаку»!

Але щось у тій «атаці»
не дорахувала,
бо ж вона збудила бабцю,
що солодко спала.
Не дай боже комусь бачити
отакого лиха:
як встас із гробу спляча,
ще й спросоння пчиха!!

Бідний майстер з того дива
раптом впав з драбини,
збив на тріски об'єктива
і зламав коліно...
Тут страшний зчинився галас,
піднялась тривога,
враз міліція примчалась,
«Швидка допомога».

У міліції старанно
справу розібрали.
Двох бабусь, до раю вбраних,
заарештували.
Бо старечі їх дивацтва,
як говорить слідство,
призвели до хуліганства,
наслідок — каліцтво.

Санітари із «Швидкої»
роблять свою справу,
та й питають: «Що з ногою!
Дуже нам цікаво!»
Розлевів фотограф-жертва
про страшне те діло,
як прийшов знімати мертва,
а вона — ожила...

Ті від сміху аж впустили
ноші у багнюку.
І так невдало, що зломали
жертві ще і... руку...
Що сказати у фіналі
за ті справи карні!
Дві бабусі — в криміналі,
майстер — у лікарні.

В мене висновок єдиний,
і цілком відвертий:
не лягайте в домовину,
як не встигли вмерти!

АПЧХИ!

Моя бабця в ліжку лежить,
бо вона схопила нежить —
Апчхи!

Дав їй лікар у халаті
купу всяких препаратів —
Апчхи!

Аспірину, анальгін,
порошків антигрипіну —
Апчхи!

Як бабуся того з'їла —
іще дужче захворіла...
Ой, боже ж мій!

А то не жарти:
вже хвора вся родина.
Хіба щось варта
сучасна медицина!
Бо навіть лікар —
і той з червоним носом, —
іде, бухика,
інфекцію розносить!

Ось додому він дістався,
із порогу привітався:

Апчхи!

Жінка двері відчиняє,
та й у відповідь співає:
Апчхи!

А за ними ще і гостей
розібрало аж до костей:
Апчхи!

Що за лихо, милий боже!
Ой, рятуйся, хто як може!
Ой, боже ж мій!

І ціле місто
вже стогне від хвороби!
То кара чиста!
звідки ті мікроби!
Даремно хворий
хімію ковтає, —
бо ліків — море,
а користі — немає!

А тим часом бабця встала,
на сміття покинула —
Апчхи!

Всі оті антигрипіни,
аспірини, анальгіни —
Апчхи!

Узяла гусяче сало,
скипідару домшала —
Апчхи!

І отим мастилом свіжким
намастили бабці крижі...
Ой, боже ж мій!

І вже здорова
старенька за годину.
Така чудова
народна медицина!
Вона одвіку,
як мудра чарівниця,
черпає ліки
з народної криниці!

Радійте, люди!
Ви всі тепер мудріші,
бо від простуди
собі натерли крижі.
Позбулись лиха —
нема їдда катару.
А хто і пчиха,
то це — від скипідару!

ЛИСТ ДО ЛЬВОВА

Колись дівчата
у Карпатах
кидали в Черемош вінок,
пісень співали,
і танцювали
багатоколірний танок.
Тепер до міста приїжджають —
свої таночки забувають.
Дівочу вроду,
красу-природу,
цивілізація з'їда...
Немає гіршої отрути,
як ті погані інститути!
Донька кохана —
в «бванні» вбрання!!
То є біда!

...Старенька хата,
у хаті — тато.
Доньці відписує листа,
Летять в конверті
думки відверті —
нехай у місті почитає!
«У нас, бог добрий, всі здорові.
А як тобі у місті Львові?
Сусіди кажуть,
що там, як вмажуть,

відразу лізуть до дівчат.
Тобі ще одна корова
пішла готівкою до Львова —
від мами й тата.
Чекай на свята,
або до свят.

Ти ж там шануйся,
ти не лінуйся!
І поважай викладачів.
Се ся наука —
то справжня мука!
Бо я і сам колись ся вчив.
Сиди в читальні із книжками.
А як забави з парубками —
то не малюйся,
і не цілуйся —
біда, як вступиш їм хоч раз!
Я чув, що львівські гуртожитки
виходять дівчини на збитки.
Не вір ні слова,
ні півслова.
Лиш через ЗАГС!

Забув сказати.
Просила мати
купити тюлю на вікно.
Не тринькай гроші
на розкоші!
Хіба на каву та кіно.
Були минулої неділі
в сусіда Гната на весіллі!
Узяв Одарку
за господарку.
Не по любові, а з гриха...
А твій Павло пішов до війська,
чи до Стрия, чи до Франківська...
Якби-с чекала,
то може б, мапа
за жениха.

Послухай, доцю!
У цьому році
ліквідували Агропром.
Але усюди
потрібні люди.
Аби лиш був якийсь диплом.
Скоріш вертайся із дипломом,
в колгоспі будеш агрономом.
Лиш треба вчитися!
Тримайте місце,
казав колгоспний голова...
На тім звичную писати.
Цілуем тебе, я і мати.
Лягав спати,
щоб рано встати.
Бо в нас — жиньва.

ВІДПОВІДЬ ТАТОВІ

«Та що казати, любий тато!
Як-ми подобається Львів!
На полонині і донині
нема таких, як в місті, див!
Мені, як вийшла із вокзалу, —
аж очі геть повилізали!
Таке тут вбрання,
і виховання —
що навіть думати облич!
Нехай сховається столиця,
бо Львів — то майже заграниця.
Усе культурно,
літературно, —
ну, чисто, як Парижі!

На жаль, до Львова перебудова
іще із Центру не дійшла.
Усюди блати та бюрократи
на бідну дівчину з села.
Складають іспити дівчатка —
за кожен іспит — двадцять п'ятка!
А я сьогодні
дала півсотні,
бо мапа з фізики «хвоста».
У нас, на Агрофакультеті, —
Усі на татовім бюджеті.
Ой, недешева
в місті Лева
наука та!

За гуртожитки — то пережитки.
Тут, як і всюди, — парубки.
Ну, а студентки — то спортсменки.
Хоча і шмалють цигарки...
Не вірте, тату, що львів'яни —
всі алкаші та наркомани.
Буває зранку —
на двох — «півбанку»...
Хіба ж то портить навчання!
А як напишуть вам знайомі,
що в три дні була в дурдомі —
ви не зважайте.
Ви там уважайте,
що то — брехня.

У нас у Львові до любові,
до речі, ставлення нове.
Така тут мода: секс-свобода, —
хто з ким захоче, з тим живе.
Бо Львів — то вам не полонина.
Тут не кохання — коханина.

На викрутаси
немає часу, —
лапай життя, хапай своєї
Серед студенток та студентів
нема ніяких аліментів.
А як дитина —
нехай родина
ви-хо-ву-є!
Та що писати! Хіба додати,
що голодую цілі дні...
В кишенях свище... Ви ж там
з пістиці
іще нашкробайте мені.

Листа сховайте від матусі.
А їй скажіть у тому дусі,
що замість тюлю
дістане дулю,
як я не матиму грошей!
А як не знаєте, де взяти —
продайте стайню або хату.
Аби вам знати,
як посылати
до Львова вчитися дітей!

ЕКСКУРСОВОД

Ось ви, товариші, приїхали
в Яремче.
Не напірайте там, ану, полегче!
Прошу зібратися оні! — у того
солдата.
Он! — рука піднята, а в ній —
граната.

Вніманіє! Гуцул под рестораном!
З велосипедом! З дерев'яним!
Всім, хто жолгаст,
він за руб даєт автограф.
А там, за горбом сидить фотограф.

Ей, бабка! Утікай від водопада!
Давно не милась, що-ль!
Не лізь, не надю!
Один поліз, тепер його і не хватаєт.
Лопух в тим місці проїзаростаєт.

Ох, і набралась вас тут цілая орава!
Он там, направо,
диви — Манява.
Обідаєм в Манявськїм ресторані.

Мож, хто не поймав!
Мож, хто по п'яні!

Ви тут, товариші, на етом самом скіті
себе ходіті, себе глядіті...
Тримайте бабку!!!

Бо дивись, на стінку лізе!
Поломить кості — бо-же не залізі.

Устал я з вами, ну вас всіх к Аллаху!
Ей ти, у папахі! Не трож монаха!
Він неживий, йому плювати

на ваші «Здрасті!»
Ей ви, на шиї, а ну-ка, залазьте!

Товариші, автобус наш под'їхав
в кінець маршруту. Он там —

Олекса Довбуш колись тут

Сображав він тут на пібакки.

Ось перед вами Довбуша печери.
Вони стоять тут з начала ери.
Ей ти, блондін, поїдеш ось в Одесу —
тоді і папай свою принцесу!

Ади, бабуля! Що там витворяєті!
Знайшла колодець, ади, ниряєті!
Несе ж людей на старість у Карпати!
Альо, бабуля! Ниряй обратної!

...От і позаду Карпатська природа.
Тяжка робота в екскурсовода!
Якби ж то знав — не йшов би на ті
курси,
бо вже дурію від тих екскурсій!..

ПОВНИЙ АБЗАЦ

Пішов я раз до кіна.
Дивлюся на екран —
там бігає людина
на прізвище Тарзан.
Посмішна аж сяє,
грає кожон м'яз.
А що він виробляє —
взагалі — атаці!

Не життя, а мрія:
коньяк, одеколон,
уся бабнота мліє —
іде Алєн Делоні!
А там така фігура,
манери, мова — класі!
Західна культура —
взагалі — АБЗАЦ!

Ой, на екрані
суцільні еталони:
то Мастоїані,
а то — Алєн Делоні!
Я ж не Марчело,
і, звісно, не Делон...
Хоча й купив
одеколону на талон.

У кінах — всі зубаті.
Не зуби, а фірма!
А от мої — щербаті,
та ще й усіх нема.
Я в дзеркало ся дивлю,
а там Щербатий Стас...
А ще як ся зашкірю —
взагалі — атаці!

От моя діста:
я пхаю у живіт
з лівера котлету
і печиво «Привіт».
Пивом запиваю,
що вже три дні, як квас,
тому й фігуру маю —
взагалі — абзац.

А де б'є діли
Марчелі і Делоні,
якби їм мило
та цукор — на талоні!
І чи би Штірліц наш
на кіні заробив,
якби до камери
мордяку не помив!

Не бачу я з-над пупа
шкарпеток та саидаль.
На писок я — Трнзубий,
у паспорті — москаль.
На зуби є дантисти,
та ще на них не час,
бо й так нема, що їсти —
взагалі — атаці!

Матерія червона
пішла на прапори.
Лишилися на талоні
дратливі кольори.
Вбиралось в дефіцита,
іду до центру мас —
ну, так цікаво жити —
взагалі — абзаці!

Нема порядку.
І, лиш як у аптеці,
працюють коліщатка
в Держбезпеці!

І за той час, коли
співав цю пісню я,
у коліщатка пішло моє ім'я...

Ми всі живем чудово —
на все є свій талон!
Іде перебудова,
або... Армагедон!
Побачити наочно
то можна лиш у нас —
наш повний, остаточний,
запланований,
керований,
та ще й перебудований
АБЗАЦ!

АНГОЛА

Один чорнявий фермер із Анголи
мав восьмеро дітей, чотири воли,
два трактори, плугарку і машину,
а ще на сонці копчену дружину.
І жили вони в злагоді й довір'ї,
і бігали на їхньому подвір'ї
сім качок, дев'ятнадцять поросятко,
три гуски, дві кози і сто курчаток.

Корія у стайні було двадцять трос,
і з можливої — по три відра надоїв,
і, дякуючи тій тваринній масі,
достаток був сімейній його касі.
Жила собі та ферма, процвітала.
Та фермеру здавалось, то замало.
Він думав, що усе на світі мас,
лиш тільки ПАРТБЮРО не вистачає!

А чув він, що в Радянському Союзі
давно те чудо мають білі друзі.
Тому він і затіяв листування,
в якому свої висловив прохання.
В нас дружині із Анголою стосунки.
Ще посмішки і ніжні поцілуники.
Ми щиро простягнули йому руку,
і вислали ПО-ПОШТІ одну штуку.

У ящику, керованім плотом,
мадрує ПАРТБЮРО Аерофлотом
із надписом червоним по фанері,
що зроблено у нас, в СРГРІ.

У Африці його розпакували,
бананами його нагодували.
А потім полягало воно спати,
а зранку заходилося... КЕРУВАТИ!

Тепер в Анголі
всі ходять голі.
Крім того, й досі
ті негри — босі.
А хто в Анголі
мав пару волів —
і ті сьогодні
усі — голодні!

МАФІОЗНИЙ ВАЛЬС

Сумнішає наш телевізор.
В скрутні каналами клацаю...
Гумор вступає у кризу,
або, як кажуть, інфляцію.
Може, якась заборона!
Сміху нема — дефіцит!
Жарти, як цукор,
дають по талонах,
на гуморески — ліміт.

Тягнеться гума...
Думаю думу:
Хто ж ту нудоту писаві!
Може, член Спілки
не випив торіяки!
Чи, навпаки, перебраві!
Прошу пробачення,
в чому призначення
телебачення!

То вже давно не новини —
своя у гуморі мафія.
Перший у списку — Литвинов,
Темна його біографія.
Десь, на життєвій дорозі,
доля його привела
до Батька Хрещеного
всіх мафіозі —
до Глазового Павла.

Батько римує,
син — декламує...
Та що не байка та жарт,
ніхто не слухає,
бо в'януть вуха,
або хапає інфаркт!
Хай в телебачення
просять пробачення
і до побачення!

Мабуть, в застійній епохи
тягне назад Анатолія!
Але, на щастя, потрохи
дохне його монополія.
Хто у редакціях винний!
З ласки яких передач
гумор отой,
Глазовинно-Литвинний,
лізе у вуха, хоч плач!

На телеекрані
в крупному плані —
вельмишановний читець...
Але я вірю:
буде в ефірі
тій Кожа-Нострі кінаць!
Я в телебачення
прошу пробачення
за звинувачення.

ВЕРБЛЮДИ

Один Верблюд
сказав колезі — Верблюду:
— Хау ду ю ду!
— Хау ду ю ду!
Як ся подобає
пустеля вам оця!
Куди не глянь —
ні краю, ні кінця!

— Я з вами згоден,
була відповідь, — О, Йес,
Пустеля — Фест!
Бо гріє, мов той п'єц.
А ще до того —
ні машин, ані людей.
Живем — О'кей!
Кайфусем еври дей!

Якось зустрілась
Верблюдиця Верблюдам:
— Бонжур, месьє!
— О, бонжур, мадам!
Не сподівалися
любов знайти свою.
— Аморе міо!
Енд ай лав ю!

Та відповіла їм
двогорба та мадам:
— Шарше ля фам!
Я зовсім вас не знам!
Не для коханя
я потрапила сюди,
а щоб знайти
хоча б відро води!

— То що за натяки!
Пробачте, не для вас
води запас,
що в горбах є у нас.
Ми — пас.
Хто хоче пити —
той не лізе до пустель.
О'резуар,
мадмуазель!

Вона благала їх:
— Спасіть, чоловіки!
Без Гаш-Два-О
пропаду навіки! —
І справді, здохла
коло них на третій день.
— Гуд-бай, любові!
Ауффідерзейн!

І кожен з хлопців
за хвилину помовчав,
і пробурчав:
— Балбана, чао!
І геть почали
оті таврини дві...
Така любов.
І се-ля-ві.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ РОК-Н-РОЛ

В наш час перебудовний комсомол
танцює по замселенню рок-н-рол.
У кого є карбованець — бере квиток,
запрошує кохану, і — в танок
на рок!
На комсомольський рок!

Аж куриться з дощок,
як ми танцюєм рок!
І що не крок —
то в світлу даль стрибки!

В інституті
і навіть в школі, —
і в цілім радянським комсомолі, —
хто ся вчить, а хто працює, —
кожен рок-н-рол танцює,
Рок!
Наш комсомольський рок!

Нічого я не прошу за дарма.
Коли немає грошей — правди нема!
Вигуває з динаміків, як з каструль —
у кого є троячка — той нині круль!
Буль-буль!
У мене в мозку — нуль!
І я сам собі — круль!
Ніяких вчених муть.
Буль-буль!
Тюлі-фуль!
О, нуль!

Не хочу, аби в пісні були слова —
від того мені пухне голова!
Я нині через ноги знімаю стрес —
бо розум — то є файно,
але краще — без!

О, Йес!
Останній розум щез,
і я танцюю без!
О, Йес!
Йой, нині буде секс!

Купуємо горілку — вип'єм фест!
Учора була зірка, а нині — хрест!
Учора мав я віру, мав значок...
А що я маю нині! Один лиш рок!
Наш рок!
Наш комсомольський рок!
То наш останній крок!
Той рок — нам всім урок!
І ми танцюєм
правдивий, щирий рок!

ТАНГО СМЕРТІ

Чернобильський метелик
крилятами маха,
Учора народився,
а нині вже здиха.

Над чорною землею
німий лунає біль... —
Отак і розпочався
цей чорний водевіль.

Я на танго запрошую усіх,
хто з Мін-Атом-Енерго!
Щоб море орденів
аж сяяло з уславлених грудей.
Луна веселий сміх —
шикується у стрій добірна черга
готових танцювати
танго й на кістках своїх дітей!

Давай, джаз-банда!
Така була команда.
Хай не шкодує гітара своїх струн.
А як обранці не витримають танцю —
Хай вистачить на всіх дубових труні!

Чиновник в апараті
паперами маха...
Гнилий, вже ледве диха,
але ще не здиха.
Державну має владу,
живе собі, як гість,
вчепився за посаду
і паскудить там, де їсть.

Я на танго запрошую усіх,
хто має білу шкіру!
Тоді на чорнім тлі
їх сором будуть бачити усі!
А як у них нема
ні сорому, ні совісті й ні віри,
нехай той свій танок
танцюють із кошою у руці!

А в Чигирині
розарили поле свині.
То по святині
бульдозери гудуть.
Бо замість Бога —
«СВЕТЛАЯ ДАРОГА»
Із тих, що так нікуди й не ведуть!

З трибуни на параді
начальство нам маха.
Реактором рвануло —
воно собі — ха-ха!
Дітей евакуювало,
а з ними і жінок.
«Каторгу» засматкало
і готове на танок.

Я на танго запрошую усіх:
— Танцюйте разом з нами!
Спускайтеся з трибун
у гамма-нуклеїдові ями!
Бо, може, лиш тоді,
коли ви поміняєтесь ролями
з МЕРЦЯМИ,
захочеться вам стати
не свинцями, а гідними людьми!

Ви ж потанцюйте,
і добре поміркуюте.
І в вас питання
народяться в момент:
— Як! ж засранці
придумали ті танці!
І хто у тій джаз-банді

ДИРИГЕНТ!

СТЕРЕОЗІР

Я даю пару очей,
дивлюся я на світ.
А що в них бачу!
Та бачу те, що сліди
Одмала мене вчили:
дивися, як усі —
і ти дистанеш щастя
в усій його красі!

Кожна людина,
і навіть, кожен звір
мають двос очей —
стереозір!

Якби я був циклопом,
і око мав одне —
у комітет профспілки
не вибрали б мене.
Бо погляд однобінний —
тепер не популяр.
Всі дивляться критично
на моно-окуляр.

Бо кожна людина,
тим паче — кожен звір
мають двос очей —
стереозір!

Мій стереозір сприймає
колір будь-який.
Найкраще розрізняє він
червоно-голубий.

Але останнім часом
в очах мерехотить:
в одному оці — жовте,
а в другому — блакить.

З кожної людини
може бути звір,
якщо вона хворіє
на стереозір!

Біжу я до шпиталю,
кажу до лікарів:
— Рятуйте, люди добрі!
На СТЕРВО захворів!
Вони відповідають,
що тільки у Москві
лікують стерво-очі
на стерво-голові!

— Там кожний професор —
неабиякий звір.
Там є Міні-стерво-ство
на стереозір!

Та пізно лікувати
зіпсутий стереозір.
Бо кожне око хоче мати
власний кругозір.
У кожного — світогляд,
у кожного — права.
Від того пліуралізму
дуріє голова.

Якщо в тебе мозок,
а не риб'ячий жир —
тримай під контролем
стереозір!

На щастя, вже минають
ті стереочаси,
і ми собі співаємо
на свої голоси.
Ніхто вже нас не скривдить,
ніхто не заляка.
Хіба що троха смикнуть
за... стерво-язика!

Але ж ти — людина,
а не якийсь там звір,
і совість-то — єдина!
Хоч вір,
в хоч — не вір!

ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ

Є така новація —
демократизація.
Розповім теорію
про її історію.

У тридцять роки наці
вбили ДЕМОКРАТИЗАЦІ,
і з неї ся лишив ерзац —
голий ДЕМОКРАТИЗАЦІ.

В мене на очах спльоза:
бідна ДЕМОКРАТИЗА...
А з роками ще й обліз
стапінський ДЕМОКРАТИЗА.

Змушені були піти
у табори ДЕМОКРАТИ,
лиш найвищий апарат
мав свій власний
ДЕМОКРАТ.

Чому зникла в нас ікра!
В тому вина ДЕМОКРА.
Слюсар, інженер і токар
не знають, що таке — ДЕМОКР.

У майбутнє кожен крок
зменшують отой ДЕМОК.
Обіцяють нам: дамо!
Матимете всі ДЕМО!

Ми слухняно йдем та йдем...
Та ніхто не має ДЕМ.
І ніхто не бачить, де
ділося те кляте ДЕ.

А може, і нема біди,
що ніхто не має Д!
{Далі ся свище}.

СПІВЦІ НОВОЇ ДНИНИ

Ми хлопці гонорові,
Ми хлопці гонорові,
співці нової днини.
Живем в Станіславові,
Тернополі та Львові —
в лівім краю України,
де пісню народжується мить.
І вже ту мить
не зупинить!

Ми файно-вам заграєм,
і файно заспіваєм
одну лиш правду чисту.
І кривда не здолає,
І кривда не здолає,
наше славне товариство!
А пісня, що пробудить

все нове —
нехай живе!
Нехай живе!

ПРИСПІВ:

Просинайся, заспівай в ніч.
Хай від правди аж заб'є дух!
А до приспіву усіх клич —
наша пісня — то є наш рух!

Численні апарати,
чинуші й бюрократи
вирішують питання:
які нам треба мати,
і чи нам треба мати
символіку та вбрання.
За шкірку бюрократа

із життя —

і на сміття!
і на сміття!

Ніхто не допоможе,
Ніхто не допоможе,
коли ми поодиначі.
Та що один не зможе,
та що один не зможе,
разом зможуть українці!
Єднаймося, бо ми —
не вороги!

Два береги!
Два береги!

ПРИСПІВ.

Нам вороги запеклі,
нам вороги запеклі,
втинають шлях до волі.
Ми довго жили в пеклі,
в старім, брехливім пеклі,
а тепер вже з нас — доволі!
Берімо українські

прапери —

і догори!
і — догори!

СОБАЧЕ ТАНГО

Будем знайомі, я — з Франківська!
Старий дворовий мудрий пес.
Я хоч тварина, але свійська,
на всіх дивлюся знизька,
а кличуть мене — Рексі!
Вже шостий рік перебудова
по телевізору іде.
А в мене своя думка псова,
що-й так живем чудово —
і ліпше не буде!

Життя собаче...
Та я сміюсь, не плачу.
Я свіжу кістку бачу,
яку господар мені дав.
Гав-гав!
Дивлюся з буди —
повз мене ходять люди...
А я не йду нікуди
від своїх тисяч справ!

Охороняю в свого пана
все його крадене добро...
Мабуть, приплентається п'яний,
бо знов дістав догану
на своїм партбюро.
Мені від буди аж до хати
він вчора видав ланцюг,
ще й обіцяв мене обрати
в собачі депутати,
щоб я брехав на Рух!

А я не проти
собачої роботи.
На ту брехню є ноти, —
він особисто їх писав.
Гав-гав!
Брешу доволі —
брехня дорожче волі!
І бережіться долі,
аби-є я вас не покусав!

У мене є приємна звістка:
дістав медаль я за брехню.
На тій медалі — номер ШІСТКА,
ще й додаткова кістка
в собачому меню...
Я вже старий — сивіють скроні.
Та мрію в снах, як кожен пес,
що я працюю в спецзагснї,
в так званому ОМОНі,
на службі в УВС!

СТАРА МЕЛОДІЯ

Спливає час,
пульсують дні, холодні, зимові...
І лиш раптово,
як подих небуття,
заграє джаз —
і серце стука ритми свінгові,
й та стара мелодія
вертає мене до життя.

Мій контрабас
в старій коморі вік доживав.
Скажеш, гітари
сміються на весь світ!
Мій сивий джаз
за тим шаленством вже не
встигає,
лиш стомлено співа мені
з шиплячих дідушевих плит.

Співай мені, саксофоні!
Заграйте, труби,
заграй, тромбоні!
Лишень підкручу
старенький грамофон.
Нема рятунку —
бо що не крок, —
і хеві-метал, і той хард-рок!
Цілу планету
загарбали в полоні!

Веслує в ніч
старого джазу човник останній.
Хвилями жалю
до устя плине час.
Та все мине,
і в молодім,
бурхливім світанні
та стара мелодія
здивує по-новому нас.

ВЛАДА — ТЕПЕР МИ!

Теперка всюди — демократії дух.
Перебудовний пробивається нюх.
Я чую нюхом, що Народний Рух —
то не дурничка!
Вперед ми йдемо, але тягне назад
номенклатурний гнилий апарат.
Тому й обрали ми від Руху до Рад
Дмитра Павличка!

ПРИСПІВ:

Влада тепер — ми!
Влада тепер — ми!
Влада тепер — ми, ми, ми, ми,
ми, ми, ми, ми, ми, ми, ми, ми,
ми, ми, ми, Ми-хайло!
Ради вже є поруч з людьми —
А то є файно!

По телевізору показують з'їзд.
А там — всі мудрі і балакають фист.
Переглядають Конституції зміст —
а то непросто!
Як зачепилися за шосту статтю —
кому потрібна та стаття у життю!
і нещодавно нам сказала «Тю-тю!»
— та справа шоста!

Влада тепер — ми!
ми, ми, ми, Ми-хайло!
Дмитре, ти ту шістку
здоймив —
тебе вітаймо!

Верховна Рада з Головним на чолі
нові закони проєктє в Кремлі —
чи нам господарями бути землі,
чи кріпаками.

Не дуже хоче Політичне Бюро,
аби я мав своє приватне добро.
Тож голосуй за нашу правду,
Дмитро,
двома руками!

Влада тепер — ми!
ми, ми, ми, Ми-хайло!
Бо як не буде
в хлопа землі —
повиздихаймо!

СВИНСЬКИЙ БУНТ

Коли я щодня просинаюся вранці —
порожня моя голова.
Думки ще дримають в якійсь
ділянці —
із кожним таке буває.
А згодом вона мені іжею хрумкає,
і та ся провалює в спід.
Повинна жити кожна думка,
щоб вийти на божий світ.

Під носом хліба
горохова зупа.
Та коло зупи
думки сумні,
бо в ній повинна
бути свинина,
але нема
ні зверха, ні на дні...
По державній ціні!

Чомусь дармові, і тим більш солодкі
мандрують на Схід шматки.
А тут ся лишають якісь відсотки...
Тому і сумні думки:
Жила би та свинка собі в Коломиї,
Тернополі та Чернівцях,
якби нашу мати — велику Росію
голодний не трафив шляг!

Ой, хоче м'яса
робоча кляса!
Вони там мудрі,
а ми — дурні!
В нас — сині гори,
партійні збори...
А ще — прапори,
і всі — перехідні...
По державній ціні!

Але нещодавно таке ся зчинило —
свинарник колгоспний повстав!
Усе збунтувалось, роззявило рило
до захисту свинських прав!
Обурене свинство гукає: «Доки
зникатимем в шлунок Москви!»
Чи ми — українки!
Чи ми — патріотки!
Чи всі, як одна, курви!!

Загинем мині,
як чесні свині, —
на Батьківщині,
хоча й в багні!
Єднаймо сили,
гуртуймо рила!
Аби нас їли
українці або ні!
...По державній ціні!

Недовго громада мітингувала,
чесала собі язика...
До справи не йшло — заважає сало.
Природа в свині така.
Цілий той свинарник пішов до Сибіру
позбутися вільних ідей...
А хто закликав — тому вищу міру!
...Усе, як і у людей.

Немає свинини —
свинина гине
за вільну думку
на чужині...
І знову хлюпа
сорохова зупа...
Думок є купа — ні!
а м'яса чомусь — ні!
...По державній ціні!

ПІДПІЛЬНИК КІНДРАТ (пародія)

Жив собі в підпіллі
підпільник Кіндрат.
Мав на Ставрополі
свій парт-апарат,
зроблений ще дідом,
сто років назад —
справний і надійний агрегат!

Бігли рік за роком
в підпільній норі...
А Юрко Андропов
сидів нагорі.
Раптом простягнулася
Кіндрату рука —
потягла до себе у ЦК!

Підпільник Кіндрат,
підпільник Кіндрат
в найвищий, партійний
проліз апарат!
Підпільник Кіндрат,
підпільник Кіндрат
зробив ще міцнішим
старий апарат!
...Політичний агрегат!

Вилхала машина
Кіндрата наверх —
І от вона, вершина,
без будь-яких черг!
Йшла перебудова,
раділа Москва:
мудра у Кіндрата голова!

Та на апараті
вже тріскав фасад.
Треба рятувати
старий апарат:

шоeste коліщатко
відскочило геть,
а без нього
апарату — смерть!

Підпільник Кіндрат,
підпільник Кіндрат
підняв апаратний
рівень зарплат!
Підпільник Кіндрат,
підпільник Кіндрат
зробив ще міцнішим
старий апарат!
...Політичний агрегат!

Нині в апарата новий інструмент:
онде Біла Хата,
а в ній — Президент!
Око не дремає,
розум не спить.
Люди!!!
Без Кіндрата нам не жити!

З кожним днем все далі...
країна їде.
В невідомі далі
Кіндрат нас веде:
груди — у талонах,
в очах — оптимізм...
Хочу я з Кіндратом
в комунізм!

Підпільник Кіндрат,
підпільник Кіндрат
веде апарат —
два кроки — вперед,
і чотири — назад!
Підпільник Кіндрат,
підпільник Кіндрат
у світле майбутнє
веде апарат!
...Політичний агрегат!

РІК ЗМІІ, КОНЯ, БАРАНА...

Ви мені не дякуйте за правду,
і не пробачайте за брехню.
Хочете дізнатись, в чому справа?
Прощу дуже, зараз поясню.
Шпуртається в нас перебудова.
А провина, знаєте, чия?
Було би все файно в Гербачова,
Якби не зашкодила Змія!

ПРИСПІВ:

Ти кожен рік
танцюю, моя кохана,
танок Змії,
Коня, Барана...
Бо, власне, Кінь,
Баран чи та Змія —
то справжня доля
отгаринена твоя!

Мав би Місько дудочку факірську —
свиснув би на ту Змію згори!
Були би не тільки у Франківську,
в Харкові порядні прапори!
Та нарешті, рік отой, зміїний,
мусив до фіналу доповзти...
Вільна в ній не стала Україна,
лиш слов'яни, західні брати!

А цього року, врешті, ми на коні!
Ідемо на ній у майбуття!
Дев'ять літ, що ми жисем без Льоні,
світла його шоста нам стаття!
Ой, на Коні їхати не близько
до нових поставлених задач...
Правда, є надія,
що КОНЮХ буде з Міська
кращий, як зміїний ЗАКЛИНАЧ.

Ой, дивись, тримайся добре,
Міську!
Ми тобі, щоб ти з Коня не впаз,
заволяєм греко-католицьку,
кращу і правдивішу з відправ.
Поспішай, бо то вже не зарано.
Не чекай народної біди!
Бо наступний рік — це рік Барана...
Краще нас на Коні
за собою поведи!

КОЛІЙОВА

Крокує у майбутнє Україна —
щодня ми то всі бачимо з газет,
А партія, яка у нас
на всіх одна-єдина,
упевнено заводить нас.. вперед!

В Комуни, що уже не за горами,
упевнено летить наш паровоз.
А чит колись ся випхав
нагору він із ями —
то це ще не досліджено всерйоз!

Керують паровозом машиністи,
Та надто вже складний той апарат.
Нема кому робити,
лиш всі знають, кому їсти, —
і кулка ся крутити не хотять!
Старому машиністом бути важко:
Ой Влодко — той заїхав бозна-де!
Та врешті, поміняли
дідугана на Івашка —
і поїзд ще УПЕВНЕНІШЕ їде!

Як зрушилися справи колійові —
посунувся вперед локомотив.
То може, незабаром,
завдяки перебудові,
колись би у Комуні ся спинив!
А там таку матимем житуху!
Яку, на разі, ще ніхто не мав!
Лиш конче би ся здало,
щоби хтось із служби Руху
за Івашком-машиністом...
приглядав!

ГУЦУЛЬСЬКІ ВУХА

І ПЕРЕБУДОВА

По-новому вітер віє
п'ять і більше років.
І радіа Гуцулія —
аж червоні щонкі!
Бо й до нас той вітер нині
в гори досвітався.
Вже й гуцул на полонині
перебудувався!

Ой, не ті вже полонини,
та й не ті гуцули,
бо таке ся робить в світі —
зроду ще й не чули!
«Катеринка» й телевізор
так ся файно лають,
що то радіо «Свобода»
най ся десь стовбать!

Добре мати гарні вуха,
їй корисно, до речі.
Бо тримають капелюха,
би-с не впав на плечі.

А тепер, як мило й цукор
лиш на ті талони —
людям вішають на вуха
свіжі макарони!
Таким чином, Гуцулія
заощадить гроші;
бо без дила вуха миє
в Чорнім Черемоші!

А хто має макарони
на помитих вухах —
то казали — тих приймають
до міського Руху!

Ой, поїду я до Руху —
може би-с, приймили.
Та й позичу в тому Русі
тризубцеві вила.
Та й зацхаю їх в гноївку
нашої Сільради;
бо вже так ся засмерділа —
жк немає ради!

Ще й накидаю на фіру і,
із гноївки гною —
буду мав-ім троха зиску
з нашого застою!
Та й поїду і розвію
по городі-полі...
бо земля жадає гною,
а гуцули — волі!

МІЛІ... САНТИ... КІЛЬО...

Ми знаєм, що коли є міліметри —
повинні бути конче й кілометри.
А як в життю існує міліграм —
то мусить десь знайтися й кілограм.
П'ятсот разів піде по мілілітру
у кожному нами випиту піалітру.
А як по місту йде міліціонер —
то стринеться і кілоціонер!

Якщо є «мілі» —
то має бути й «санти».
Але то ще дрібні міліціанти.
Коли ж не дурні —
а це також бува —
потягнуть згодом
на кільо або два!

По місту ходять мілі-ціонери,
На писок виглядають, як центнери.
Ще й більше, бо у кожного рука
тримає на три кіля патика!
Якщо ти мітингуєш у неділю —
не лізь у очі «мілю», ало «кілю»,
бо мають пару зайвих тих кіло,
що просяться в твоє дурне чоло!

У СРСРі
немає хуліганства.
Все хуліганство тепер —
політиканство!
Аж ся розжарив
кіло-цейський апарат,
немов залізко на тридцять
кіловат!

Залізко випраковує колони,
на кожного з тризубом —
по півтонні!
Із злодіями впоралося вже,
і нас самих від себе береже!
Кіліція за кожним мілі-кроком
нодріманім простежить кіло-оком,
а треба — й захистить нас всіх ураза
від всяких буржуазних там зараза!

У МВСі,
читав я нині в пресі,
ще є оті,
хто був в НКВСі.
І ще не вмер
той ностальгуючий дідок,
який би дав за мілі-крома
кіло-строні!

А що робити?
Які прийняти «мери»,
коли ми всі,
як виявляється — бандерні!
Одна надія,
що від нас врятує нас
у спецзагонах
робочий ІНТЕР-клас!

...ФАСІ

СТУКАЧ

Коли я був ще Бобіком маленьким
у Беріївсько-Сталінські часи,
понався я уперше
на злочині дрібненьким —
за те, що крав лушпайки з ковбаси.
На допиті в міській Собакотурі
сказали мені: «Бобку, не плач!
До гицеля не підеш,
бо ти є по натурі —
шістьора і природжений стукач!»

ПРИСПІВ:

За давністю часу
нема чого боятись.
І будь-якому псу
вже можна сповідатись.
І перше, ніж я
піду із життя,
прийміть мої собачі
найщиріші каяття!

Не треба вчити Бобіка брехати.
І скоро був я майстер по Гав-гав!
Усіх своїх сусідів,
і навіть рідну мати
за сапо в шоколаді я заклав.
Робив свою собачу я кар'єру,
бо знав, як треба лізти догори —
брехав по-українськи,
і всі оті бандери
пішли за прапори у таборі!

ПРИСПІВ.

Я заввався у секретній картотеці
«Заслужений агент НКВС».
Тепер — перебудова,
і я у Держбезпеці —
довірений Стукач, лягавий Пес.
Але я не збагну, коли і звідки
дізналися про подвиги мої.
Хоча до живодерні!

усі колишні свідки
пішли разом із членами сім'ї.

ПРИСПІВ.

Я вірним був своїй собачій справі,
і жив по заповітах Ілліча.
І мене захищас держава у державі,
що й дня не проживе без стукача.
І вбраний я не в лагерну куфайку,
і вас, а не мене знайде кийоні!
І їстиму до смерті
не якусь собачу пайку,
а пільговий, партійний спец-пайоні!

ДУРДОМ

Просинається наша країна.
За дурдомом вже сонце встає.
І радіє радянська людина,
що так вільно в дурдомі жист!

Українцям тепер ще вільніше.
Додатковий дістали ми БЗІК.
Бо в нас дурень один, наймудріший,
маханув за паркан, і утік!

У місті Львові
віднині — свято!
І ми ся тішимо,
і граємо вар'ята!
Прощай, Україно,
привіт — Москва, Тамбов!
Нема Івашка —
він тепер вже Іванов!

В нас на дурнів нестачі немає.
Але й знайдеться МУДРИЙ, як бог.
Та, як він із дурдому тікає —
напівмудрих чекайте аж двох!

Я ж не вірю розумним тим гловам,
бо втечуть і оті двос знов.
І Гуренко буде Гуренковим,
А Кравчук, мабуть, стане — Кравцов!

ЕКОЛОГІЧНА

Ми живем екологічно —
в нас усе напечить всім.
І тому цілком логічно,
що ніхто не став нічим.

Все є наше, все є спільно,
а практично, нічче.
Всі ми рівні, всі ми вільні —
хто де хоче, там пише!

Ми плюємо на болянки,
хай лиш вибухне АЕС —
постасмо на карачки,
доповземо до небес!
Нам плюють в моря і ріки
та братам ото не гріх.
Ми у єдності навіки
переплюнули усіх!

ПРИСПІВ:

Про екологію
пісню співаю.
До екології
мелодію маю.
А та мелодія —
патинаамериканська!
А екологія —
замчайчо, що радянська!
І кожен, безумовно,
виграс,
якщо вона є!

В нас природа для народу —
кожен має з неї зиск.
І ми кохаємо природу,
аж стоїть у лісі тріск!
Що природне — є духовне,
екологія краси.
Та я розуму, неслловна,
бо я хочу ковбаси!

Та я те маю привілеїв
і тому ковбас не їм:
Але в мене є ідея,
як з нічого стати всім:
Треба все у всіх забрати
і роздати водночас.
А підвищені зарплати
поділити поміж нас!

Ми чекали, що у владі
зрозуміють, в чому суть,
свої надлишки громаді
на тарілку піднесуть,
в дулі скручуються жмені,
і вихоплюють батіг —
екологія КИШЕНІ
найсильніша від усіх!

Треба всьому мати міру.
Гей, співаче, схаменись!

А інакше — до Сибіру
доспіваєшся қолись!
Бо у нас така країна,
що і мене, і тебе
знає в очі, навіть в спину
наше слажке КДБ!

ПРИСПІВ:

Сім десятків ходять люди,
як торішні мертві яки,
екологію ВЕРБЛЮДА
сповідають залюбки.
Та вже не хоче Україна
мертвечини та кайдан,
і, як писав Павло Тичина,
йде до церкви на майдан.

Як свічки, серця палають —
рвволюція іде!
«Хай, Павличко, — всі гукають, —
за отамана буде!»
«Слава, слава Україні!» —
прокотилось серед мас...
І крізь фани жовто-сині
нам всміхається Тарас...

ВИКОНКОМІВСЬКА ЖОВТО-СИНЯ

По місті Львові
пішла цікава звістка,
нагальний факт,
а не брехливий слух.
І та звістка —
немов у горлі кістка
всім комуністам,
і навіть комуністам —
про те, що в місті в нас
прийшов до влади Рух!

Ой, то не сон!
Не провокація ворога!
А то, напевно, кара Божа —
на нас іде Армагедон!

У лихоманці
будівля апарату.
Партапарат
аж співає Кіндрат!

Ніяк не годен
свою партійну владу
надурняка
віддати у громаду —
щоб мала, врешті-решт,

правдиву владу Рад!
Ой, то кошмар!
А що робити має Перший!
Нехай потилицю почеше —
бо він тепер — не бог і цар!

У виконкомі
іде перетусовка —
узад-перед,
і знизу догорі.
Старе тіка:
в Комуні остановка!
А молоде —
у джінсах та кросовках!
І всюди, до не глянь, —
жовто-сині прапори!

Ой, то біда!
Невже ж то будуть керувати
оті тризубі депутати!
Ой, то на правду вигляда!

По струнах б'ють!
Нехай життя вирве в русі!
Давайте, хлопці, в тому ж дусі!
Я вам свій голос віддаю!
Правдивий голос віддаю!
Тризубий голос віддаю!
Ю-ю-ю...!

ГУД-БАЙ, КОМПАРТІЯ!

По всій країні плачуть люди.
Безсилим болем тисне груди.
Від нас відходить в небуття
рідніша за дитя
стаття!

Гуд-бай, Компартія, о...!
Прощай, кохана, назавжди!
Сумуємо щиро ми,
Хоча й не йшли в твої ряди!

В лихі-часи тяжкої втрати
хто ж нами буде керувати!
Хто буде сунути прогрес!

І як нам бути без
КПРС!!

Гуд-бай, Компартія, о...!
Номенклатурний апарат!
Ніколи не стрікнешся,
і не повернешся назад!

Нема тебе — нема історії!
Нема бюро — немає зборів!
І ми схиляємось у горі,
горі...

Горі...!

Чао, бамбіна, сорі!

МЕНТОВСЬКИЙ БЛЮЗ

Іду по Станіславу я —
довкола ніч...
Загострена уява —
я все бачу увіч.

Та раптом причепився
до мене хвіст —
нахабний, років з тридцять,
і довгий на зріст...
Чекіст...

Я його, як дитину
шмаркету, засік.
Потягав із годину,
ну, а далі — утік.

Нехай сидить в калюжі
той супер-агент!
В них, мабуть, там не дуже
Асортимент,
асортимент...
мент-мент-мент-мент
погений!..

Дістане мент
догану...

ТАТО КАРЛО

В нас обдурюють дитину
у книжках щодня.
Почитайте «Буратину» —
там усе брехня!
Може, казочка і гарна —
та не гайте час,
бо насправді Тато Карло —
то в Карло Маркс!

Бородатий, волохатий,
настрочив ідей,
дерев'яних та носатих
настругав дітей!
Навігадував теорії,
не забув себе...
І тепер в нас є історія
про ВКП(б)!

ПРИСПІВ:

Тато Карло!
Тато Карло Маркс!
Розкажи нам, тато Карло,
казочку про нас!
Тато Карло,
Тато Карло!
Що ж ти наробиш!
Перевів усе на марно —
щоб ти довго жив!

Колупнув ножем поліко —
виліз довгий ніс.
Так з'явився Буратіно,
перший комуніст.
Носа він задер до неба,
у вогонь захвав,
й досі пхає, де не треба,
до не своїх справ.

Не життя пішло, а ЛАЖА.
Взагалі кошмар,
бо проліз у казку нашу
лисий Дуремар.
Він щодня снікає у воду,
п'явки в ній п'явав...
Ті снігтали кров з народу,
щоб міцніше спав.

ПРИСПІВ.

Як вмирав патлатий Карло,
передав старий
Дуремару з «Капіталом»
ключик золотий.
Треба ключиком відкрити
двері у сарай,
крізь який носаті діти
потрапляють в рай.

Не щастило Дуремару,
щось не так робив —
не знайшов замкову шпалу,
ключика згубив.
Ми й тепер його шукаєм,
та усе дарма —
того ключика від раю
хоч убий — нема!

ПРИСПІВ.

Був Вусатий Буратіно
справжній Бог і Цар.
Поділив усю країну
на мільйони нар.
Він тримав залізний ключик
від залізних ґрат...
Кожен другий Карлів учень —
злодій або кат!

Ще було багато інших,
сивих Буратін.
І тому в нас найдурніша
із дурних країн.
Знову учень Дуремара
ключика шука...
Але, мабуть, то — примара,
казочка гірка.

Тато Карло,
Тато Карло!
Тато Карло Маркс!
Затанцюймо
з нами гарний
кримінальний вальс!
Хто носатий,
хто кирпатий —
хай ідуть до нас!
А заграє вам Щербатий,
що й Тризубий Стас!

УКРАЇНСЬКА ЛАМБАДА.

Ніколи я в політику не лізу.
Не треба мені того задарма.
Та варто увімкнути
той паскудний телевизор —
нічого, крім політики нема!

На першій каналі
гуде Верховна Рада,
на другім каналі —
Лігачов Єгор Кузьмич.
Я клацаю далі —
а далі йде Ламбада —
Ламбада аж до раня цілу ніч!

Гей, Ламбада,
Ламбада аж до раня!
Гей, Ламбада,
Ламбада цілу ніч!

Я люблю цей таночок еротичний —
не треба в ньому стримувать
рефлекс.

Кохав парт-апарата
кохав я платонічно,
а нині вже пішов у справу секс!

На Львівським каналі
гуде правдива влада,
на Львівським каналі —
не сесія, а Січ!
А що ж то буде далі —
Горілка та Ламбада,
Ламбада аж до раня цілу ніч!

Задурно я політики не хочу,
але мені відомо з певних кіл:
у Львові є свій Ленін,
і най ми тріснуть очі —
якщо це є не Славо Чорновіл!

Слівав я не пісню,
а корисну пораду.
Купуйте телевизор,
бо то є файна річ!
Дивіться Львівську Раду,
а далі вже Ламбаду
до раня вишивайте цілу ніч!

Як вєс доля сіпає туди-сюди
чи якась хвороба, чи біда,
кращі ліки від усякої біди
Ламбаді, ламбадо, ламбадо!

Ламбаді, Ламбадо, Ламбада, о!
Українська Ламбада!
Ламбаді, Ламбадо, Ламбада, о!
Станіславська Ламбада!
Гей, Ламбада! Ламбада аж до раня!
Гей, Ламбада! Ламбада цілу ніч!

ПІСНЯ ПРО 30 КОПІЙОК.

Дала матусенька
свою смичковку
ранньої п'ятниці
«тридцять копійок до школи».
А як проводжала —
у дверях казала:
«Дивися, поспідай,
дивись, не згуби їх,
Микола!»

Взяла у жменю,
поклала в кишеню
і мовила: «Дякую!»
мамина чемна дитина.
Мамі всміхалась,
а доля сміялась,
бо нещаслива
була та її копійчина!

ПРИСПІВ:

Чао, рагаццо, чао!
Чао, рагаццо, чао!

В шкільному буфеті
на кожній котлеті
стояв невмолимий
відбиток минулого тижня...
За примхою долі
дісталась Микола
в буфеті у школі
фатальна котлета — торішня!

Як пити б не хотілось —
то тим би й скінчилось:
на ту котлету
знайшли би якийсь порятунок...
Та сміху сметанку,
розбавлену зранку,
не витримав бідний
Миколкин струєний шлунок!

ПРИСПІВ.

Розбита дорога...
Швидка допомога
приїхали пізно,
бо в баках не стало
бензину...

Хірурги в лікарні
старались, та марні
були їхні спроби
життя врятувати дитини.

Лежить у пакунку
котлета із шлунок...
Від соків шлункових
на вигляд вона не змінилась.
Радянські котлети,
що йдуть у буфети,
для того і роблять,
щоб жити на світі не хтілось...

ПРИСПІВ.

Велика перерва...
Біжать піонери.
Ще зовсім недавно
так само тут бігав Микола...
Спішать до буфету,
щоб з'їсти котлету.

А бідний Микола
не буде вже їсти ніколи!
Матуса ридає —
сторінки гортає
в щоденнику сина,
а в ньому — ні двійок,
ні трійок...

Якби ж вона знала,
ніколи б не дала
єдиному сину
до школи тих 30 копійок!

Ніхто ся не вступає,
йдуть за правдою в Обком:
повинні ж знати
вивчені марксисти,
хто соціалістичний нам
— придумав той дурдом, —
чи справді вчені,
чи може, комуністи!
За ті балачки
колись була тюрма,
а зараз вже страху

у нас немає!
А Перший — дуже мудрий
і великий, як казун.
«Ну що я можу, — каже, —
відповісти!»

Тут вчені ні до чого,
то по тюрмах та з трибун
придумали й зробили комуністи».
А бабця й каже діду:
«То для мене не сюрприз!
Я лєнінські усі читала праці!
Якби ж то були вчені,
то отой соціалізм
випробували б перше на собаці!

То є же пісня,
а старенький анекдот,
який придумав наш
ПІДДОСЛІДНИЙ народ.
От...

ЛЕНІНЬСЬКА ЛАМПАДА

В Балтійськiм морі коло Петрограда
таракнула на крейсері гармата.
Від неї ся зачала тая влада —

Совіцька влада...
А ми тоді ще були темне бидло,
хоча гуртом тягнулися до світла,
і жити, як раніше, нам набридло
і остегидло.

Почали з Дніпрогесу,
за планом ГОЕЛРО,
і з пам'ятного того
листопада
над нашим Ка-пе-ре-сом,
і його Політбюро
горить, як зірка,
Ленінська лампада.

Сім десятків літ
світиться лампада Ілліча —
електрична свічка!

Колись ми щастя молотом кували —
мету свою електрифікували.
Та дроти нам серпом пообрізали,
аби ми спали...
І ми не просинаємось від ночі —
ніхто вже того світла і не хоче,
бо сплпнть очі!

Не маю я спокою:
та що ж воно таке!
Воно, мабуть, смачне,
як чоколяда!

Помацати б рукою —
чи тверде, чи рідке!
І де вона висить,
— ота лампада!

Сім десятків літ
світиться лампада Ілліча —
невгасима свічка!

Вона, холера, світить, та не гріє.
І гріється, хто крутиться, як вміє.
А в мене та жарівка ледве тліє —

і я дурію!
В лампаду вже не вірять навіть діти.
А жінка каже — я не вмію жити,
та я теперка знаю, що робити,
і чим світити!

Куплю собі динаму —
най влізу я в борги —
а може, на 13-у зарплату!
І тую курву-мату
прив'яжу до ноги —
світитиме не гірше
за лампаду!

ГОРОД

Навесні український народ
засів депутатський город.
Всі хотіли, аби восени
не поїли врожай бур'яни.

Кандидатів обрали до поля,
щоб із зерняток виросла воля.
Стали в коло, старе й молоде,
і чекають — чи добре зійде.

В нас також добре зерня є,
що виродило на світ
Станіславська губернія,
Коломийський повіт!

Та чекання в народі пусте —
бо порядного ніц не росте.
Полонили город будяки —
пхають вгору червоні квітки.

А кульбаби і сині волошки
не дістали землі анітрошки, —
все поїла червона іржа.
Ніби своя земля, а чужа...

Ой, не любить імперія
жовто-синій той цвіт...
Горезвісна губернія,
горезвісний повіт!

Засівали города дарма —
на врожай надії нема.
Розквітає брехня під дощем,
і усе оповите пліощем.

Реп'яхи ви мої, паразити!
Як вам ласо на шиях сидіти!
Лиш спокійний порушує стан
наш вусатий, ріпчастий Лук'ян

От би викликать Берію
із скривавлених літ
в ту тризубу губернію,
бандерівський повіт!

Хай помрлють собі будяки.
А у нас буде все навпаки.
Бо не схоче терпіти народ
той брехливий червоний город.

Пересоруть його чорні воли,
щоб не виросло кривди ніколи.
А яке нам посять зерно —
ми порадиномось з дідом Южно!

То лишень перша серія!
Сумувати не слід.
Станіславська губернія,
Коломийський повіт!

ГОРОД-2, АБО

ДЕЯКІ НЕСТАНДАРТНІ МЕТОДИ

ВИРІШЕННЯ ПИТАНЬ

РАДЯНСЬКОГО ТУРИЗМУ

ЗА ДОПОМОГОЮ СІРНИКІВ.

У мене думка є чудова:
садити в землю сірники,
і поливати щодобово,
щоб виростили патрики.

Як дозріють вони до слупа —
врожай зрубаю восени.
От на подвір'ї буде купа! —
Кубів 500 деревини.

Я сірників куплю багато —
цілих 100 пачок на рубель.
А як слупи з них буду мати,
то побудую корабель.
Як корабель буде готовий —
його я стягну у Дністер,
взьму дружину і малого,
і геть втечу з СРСР!

Спочатку слухаюсь по Дунаю —
дружина мріє про круїз.
В усіх країнах побуваю,
щотюжня матиму сюрприз.
Коли ж зупинюся в Стамбулі
(я так ще вдома планував),
то Кравчуку покажу дулю —
нехай си має, аби-с знаві!

Пішов я згідно свого плану
до магазину, та дарма.
Півдня ходив я серед краму,
та сірників у нім нема.
Мене рятує лиш едіне —
що в мене мудра голова,
А в ній думок,
як зерна в дині —
от вже на черзі є кова!

ГОРОД-3, АБО ПАРТИЙНІСТЬ І ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА.

У мене думка є чудова:
садити в землю парткайтки.
І поливати щодобово,
щоб виростали спецпайки.
Їх на землі тепер багато —
лиш нагинайся та збирай!
От як посію біля хати —
великий матиму врожай!

ПРИСПІВ:

А як селітри ще додати
чи суперфосфат,
от заживемо ми багато!
Уся країна Раді!

Із парткайтків, що із Обкому,
я восени собі зберу
те, що й не снилось Гастроному, —
червону рибу та ікру!
А з рядового апарату —
голландський сир та ковбасу.
Ще й помідори без нітрату, —
і все додому віднесу!

ПРИСПІВ.

Я комсомольські квіточки
упорядкую у парник,
щоб виростали огірочки,
цибуля, морква та часник.
Усього вистачить народу,
лишень би пару днів дощу —
гарантував би я з городу
усе, що треба для борщу!

ПРИСПІВ:

КПРС разом із нами
іще з півроку прожне.
Це — продовольчої
програми
конкретне вирішення є!
Моя країна хоче їсти,
та мій врожай ще не дозрів.
Отож, планове КОМУНІСТИ,
кидайте більше парткайтків.

МНОГОЧЛЕН

Ой, нелегко бути вченим,
космонавтом бути.
Вигідніше бути членом,
хоч яким-небудь.
Я назвати можу масу
видатних імен —
кожен геній свого часу
був відомий член.

В нас також багато членів
у ЦК КП.

А найперший — то був Ленін
в РСДРП!

Ой ви, члени мої, члени
елітарний клас!
Але краще, як на мене,
щоб не було вас!

В нас народжується феномен —
члени скупчуються в многочлені!

Ідуть члени аж до центру,
до Кремлівських зізд —
у палаці Президента
многочленний з'їзд.
Засідають многочлени,
червоні брати...
З політичної аргени
не хотять зійти!

Голосують депутати,
члененя малі,
щоби волі нам не дати,
мови та землі.
Щоби нам заборонити
наші праяори.
Щоби ледве животіти,
і ноги догорі!
Політичний у нас феномен —
одноstaatний у нас многочлені!

Най смердячий вітер свище
по отих ЦК...
То все не є для мене вища
математика.
Навіть сам товариш Коба
всіх не знищив нас,
і зараз йшла остання спроба,
28-й раз!

Я співець перебудови,
але я — не член.
Бо у моїй вільній крові
безпартійний ген.
Я дарую-вам цю пісню,
і свою любов...
І як мені не вріжуть
кисню —

заспіваю знов!
... Про паскудний отой многочлен,
що висить над народом
із давніх-давен!

ІНСТРУКЦІЯ

Жителі Житомира,
Полтави та Черкасі
Партія з заявою
звертається до вас.
Вам, мабуть, відомо,

що готується візит
західних бандерівців
на червоний Схід.
Ту орду скеровує
до наших міст і сіл
головний ОУНівець,
бандера Черновіл.
Виплекав на Львівщині
націоналізм,
і вся ота зараза пре
на східний комунізм!

ПРИСПІВ:

Попереджає інструкція,
що може бути ексцес.
Захистимо революцію,
і рідну нашу КПРС!

Якби ви побачили
небажаних гостей —
двері зачиняйте,
ховайте десь дітей.
Не пускайте з дому,
бо заріжуть чи заб'ють! —
Бандери, як відомо,
кров дитячу п'ють.
Всі вони охочі
до житомирських дівок,
хоч маюють там, на Заході,
по три, по п'ять жінок.
Можуть постраждати
й молоді чоловіки —
вони там через односто
усі — гвалтівники!

ПРИСПІВ.

Всі вони — страховиська:
руки до землі,
пазурі на пальцях,
і роги на чолі.
Мають по три ові,
і собачий хвіст, —
отакий на вигляд є
націоналіст.
У кожного — нагострений
золотий тризуб.
Штрикне вас по череві —
вважайте, що ви — трулі!
А як захоче їсти —
у нього без проблем:
лапає комуніста
і кошта його живцем!

ПРИСПІВ.

То злочинні акції,
західні, брудні.
Та ми на провокації
відлукнемо: «Ні!»
Жовто-синій ворог
у Полтаву не пройде!
Вірним шляхом партія
східників веде!
Ми іще покажемо.
Кузьмину їм мати —
щоби не хотілося
нас агітувати!
Наведем порядок,
дисципліну скрізь —
як за тата Сталіна
було в нас колись!

ПРИСПІВ.

ИДИ ГЕТЬ!

Я — твоя совість,
і нині не аперше
звертаюсь до тебе
і твоїх думок.
Щоб знищити мене —
не треба «Першінга», —
страшніш за ракету
твій партквиток!
Виходь до кола,
давай поговорим.
Даремно у людських
ти наговні щеє.
Ми знайдем по генах
тебе, по червоних, —
сиривавлених генах
КПРЕТ!

ПРИСПІВ:

Комунисте!
Ленінське насіння!
Скажи нам, що ти посяв —
один тільки страх та смерті!
Невже тобі ще не досить!
І як ще земля тебе носить!
Народ вимагає, а не просить:
Иди геть!

Ні, ти не підеш —
тобі тут добре!
Ти звик до тарілю,
Із котрого їв.
Смішеш у вічі,
холодний, як кобра!
І це після того,
що тут натворив!
Я не пробачу
твою провини —
Живі ще свідки
отих чорних справ!
Тепер твоя черга
ставати на коліна!
Народ український
своє відстояв!

ПРИСПІВ.

Скидай корону,
вчорашній володар!
Ніхто і ніщо
не врятує тебе!
Підуть твої слуги
у слуги народу —
міліція, армія,
та КДБ!
Не сподівайся
на адвоката!
І не озирайся —
нема його тут!
На душу твою,
людожера і ката,
чека неминучий
і праведний суд!

ПРИСПІВ.

АТОМНЕ КОХАННЯ

Ти була тонка, як балерина,
сповнена осяяної грації.
Ти була любов моя єдина,
ніжна і бліда... від радіації.
Щастя випромінювали очі,
ті, що покохали мене судилося.
В темряві і навіть серед ночі
бачив я тебе, бо ти світилася...

Пам'ятаєш місяць наш медовий?
...Вітерець хитав твою голівоньку.
Сипались додолу твої брови,
дівонько кохана, білокрівонько!
Ми з тобою ніч оту шалену
пили велетенськими фужерами...
Живчики мої, мілірентгени,
з твоїми з'єднались міліберами.

Мила, народи мені дитину —
плід енергетичної політики.
Хай колись заселять Україну
діти наші, ядерні рахітики!
Людетво далі житиме без їжі,
мріями про завтрашню аварію.
Кисень у крові замінять свіжі
Ізотопи стронцію та барію!

Дивно наше атомне кохання —
голови під крильця, наче

страуси...
Маєм нагороду за мовчання —
спухлі щитовидні наші залози!
Дякуймо ж Москві за допомогу,
що дала нам штучне середовище!
Партія вказала нам дорогу —
вільний шлях до світлого
кладовища!

Стрінемо ж порожніми серцями
рік Апокаліпсису двоохтисячний!
Де живі разом з напівмерцями
змінюють земний пейзаж
на Місячний!
Там нема ні радості, ні горя, —
вже давно фужери нами випиті.
Лиш блукають привиди прозорі
по землі Чорнобиля та Прип'яті...

КАНАДКА

Як в Канаду гості
їдуть з України —
вже на очах сльози
в канадській родині.

Бо вони вже чули,
бо вони вже знають,
що не так їх люблять —
більше вимагають.

ПРИСПІВ:

Гей, Канада!
Прийми, громада!
Бо я — бідна, —
плати, Америка!

Приліта сестричка,
зростом невеличка,
абе-труба й моцна,
як ота телічка.
А її стрічає
канадійка стара,
ще ся не вітали —
чує: «Дай доляра!»

ПРИСПІВ.

Очі їй палають,
нарвана, як бомба.
Мало не випадає
їй із зуба фломба.
Як вліта в магазин,
хапає пакунки,
а фермерка стара
сплачує рахунки!

ПРИСПІВ.

Має коло Стрію
дачу та машину.
а фермерка має
лиш згорблену спину.
Та дає долари —
показує гонор —
кров свою останню,
як правдивий донор!

ПРИСПІВ.

І летять з Канади
відеокамери...
І згхають сумно
донори-фермери.
Бо теперка вдачі
після таких гостей
треба гнути спину
до старенних костей!

ПРИСПІВ.

Милі українці,
любі українці!
Ідете в Канаду —
не робіть по-свинські,
Не ганьбіть народ
своїм довгим носом,
Бо вже й так всіх наших
кличуть «Пилососом»!

ПРИСПІВ.

КРАКІВСЬКИЙ БАЗАР

Усі ми
нині сунёмось до РИНКУ.
Головне у РИНКУ —
гроші і товар.
У Львові то є просто:
Бери з собою жинку,
і шміруй на Краківський базар!
Бо на базарі —
приватна власність.
Давно у Львові
демократія і гласність.
Сам Тато Карло
в «Капітан» заповів:
«Хто хоче РИНКУ —
може їхати у Львів!»

Хочте
запалити львівську «Ватру»!
до Оперного театру
звертайтеся, до циган.
А поруч, у готелі,
з підвалу і до стелі —
у кожному вікні — Азербайджані
Бо в нас, у Львові,
як у ніякій місті,
найбільше інтер (ясна річ) —
націоналістів.
Але, як чорна
не підходить вам ціна —
беріть в поляків —
їх у Львові, як гівана.

Може,
в вас дурні в кишени гроші!
То ви вже не шукайте
циган або грузин.
Хлопці в нас тамусі,
сервіс в них хороши —
лишите без грошей в п'ять
хвилин!

В широкі маси,
і навіть до квартири.
Програму послуг
пропонують рекетири.
Вам допоможуть
вночі і в білий день
навік позбутися
обтяжених кишень!

Чули!! —

На Одеському Привозі
танка продавали!
Хтіли четвертак.
Взяли за троячку
львівські мафіозі,
й загнали за купони у Ірак.

Бо в нас, у Львові,
а не лишень в Одесі,
Існує гендель,
і взаємність інтересів.
Як інтересу
до генделя нема —
то ви до Львова
приїхали дарма!

Отже,
як зупинитесь у Львові,
ви ж не обминайте
Краківський базар.
Ми на вас чекаєм,
прийняти готові —
продамо хоч дідька за долар!

Але уважайте,
що ні за яку ціну
ніхто у Львові
не продасть вам УКРАЇНИ!
Бо в УКРАЇНИ
незмірена ціна:
вона єдина,
вона у нас єдина.

СІМЕЙНО-ПОЛІТИЧНА

Мій випадок — трагічно-безнадійний.
У мене що не день — сімейний стрес.
Бо — я ся вибачаю —
Інженер безпартійний,
а жінка моя — член КПРС.

І ще одна проблема невеличка,
бо різний по конфесіях мій рід:
ось теща — православна,
свекруха — католичка,
а ще в нас є автокефальний дід!

Народ, що заселя мою квартиру,
живе у плюралізмі своїх вір.

Тому ми всі уклали
для злагоди і миру
сімейно-всесоюзний договір.
Сім'я — то є малесенька держава.
А моя — просто чудо із чудес —
Сей каже: «Слава Леніну!»
а той — «Героям — слава!»,
«Христос воскрес!» і «Смерть КПРС!»

ПРИСПІВ:

Отж, співаю я:
— нехай живе моя
в умовах демократії
сім'я!

Усі ми є правдиві українці.
Та кожен має свій авторитет.
Щовечора я бачу
татуйований на жінці
вождя її кожного портрет.
Відзначилась центризмом наша
ТЬОЩА.
У неї коло ліжка на стіні
висять і співіснують
картина «Ленін в Польщі»
з картинкою «Бандера на коні».
Ідея світового комунізму
проїла мою жінку до кісток —
зробила з туалету

музея атеїзму,
а з ванни — агітатора куток.
Та я не потерпів оте знуцання —
гідоту тую геть повинюсь.
Вові ж проголосиле
лабораторій на кохання,
й казала, аби навіть не просив!

ПРИСПІВ.

Тут дід автокефальник взяв свекруху
(знайшовся ж межі ними спільний
бог), —
пішли і записались
до міського Руху.
Лишилися жінка з тещею-удвою.

Вони до мене хочуть прийняти міри —
махають перед носом партківитком.
А я проголосив їм
вотум недовіри
і вивів із квартири їх партком!
Тепер я ту бабноту маю в носі —
досягнути КОНСЕНСУС, ПАРИТЕТ...
Я нинька приступаю

до ринкових відносин,
якщо збуду суверенітет.
Не дам їм ні авансу, ні зарплати —
Це мудрий політичний аргумент.
Хай спробують вони
економічної блради. —
подивимось, хто в хаті ПРЕЗИДЕНТ!

ПРИСПІВ.

Та жінка не скорилася відразу,
і пише у Центральний Комітет:
«Я прошу, до квартири
введіть, товариш Язов,
обмежений ракетний контингент!»
Теперка, де не тикнешся в нашій хаті,
усюди бронетанкові війська:
на кухні три зенітки,
в кімнатах — по гарматі, —
ось в Партії політика яка!
Та я отим червоним не здаюся.
На бій заради світлої доби!
От зараз тільки піду
до лікаря, виблюся, —
і знову до святої боротьби!
Мене не зляка ніяка зброя.
Це лиш на перший погляд я дурний.
Ось випишесь — чекає мене
зірочка Героя.
Казав мені там лікар головний.

1990 р.

НОВОРІЧНИЙ ВАЛЬС.

Непомітно для нас
спорожив календар...
Он останній аркушик
у вальсі кружляє.
Генеральний бенкет
Генеральний дає секретар,
і нещасний народ
з Новим щастям ВІТАЄ...

— Несе Новий рік
на обід — перший сніг.
Але я вам спіл
наворітний Союзний ПИРІГ.
Хай навик
той ПИРІГ єднає нас.

А тепер —
по жмені снігу, і — на вальсі!
Морозець диригента
за вуха щипає:

непокоїть його
незвичайна проблема.
Бо танцюють партнери
якись некеровані па-
жуючи ПИРОГА,
але свого, окремо...

Плаксивий пре'єр
на хвилину замір...
В долонях — фужер
із слівцями братів та сестер:
— Я цей келих підймаю,
п'ю за вас!

А тепер —
по жмені снігу, і — на вальсі!

Ти уходиш, старий,
безпорадний наш рік.
А у двері вже стука
новий, незнайомий...
Чи зігрів він серце
теплом березневих відлиг!
Чи задихав холодом,
як Тридцять Сьомий!..

Дзвенять кристали
у далекім Кремлі...
А в сніжній Імлі
ми товчемося,
як діти малі...
Та ніхто не танцюватиме за нас.
А тому —
по жмені снігу, і — на вальсі!

ХАЙ ЖИВЕ СТАНІСЛАВ!

Муз. Дж. Леннона.
(Бен Ін ЮССА).

Чорні води Бистриця до нас несуть
від зелених гір Карпат.

Запаскудив рибу і довкола все
наш партійний апарат.
Хилиться додолу мій гнилий організм,
 гине без усяких зброй.
Хімія, бардак, зараза, комунізм, —
хто не здохне — той Герой!

Якщо ти в нас не бував —
то приїзди в Станіслава!
Героям — слава
із Станіслава!
І не треба інших слав —
хай живе Станіслав!

Влада жовто-снїя, й наш прапорець —
то лишень є перший крок.
Ще буде по карбованцю, а не по гри-
пачка львівських цигарок!
Заберемо в Партії всі Білі Хати,
бо в людей нема житла.
А потім си дозволимо привезти сюди
хоч одного живого Бітла!

Нехай би троха загрів
на цілий Станіслав!
Бо щира слава
у Станіслава —
І не треба інших слав!
Хай живе Станіслав!

Нехай загрив нам Поль Маккартні,
або навіть Рінго Стар!
Вибачайте, ви тут безвладні
товариш Перший секретар —
тепер не той календар!

Кинули ТОВАРИШІ партійні квитки —
бо в собаки — сучий нюх.
Смикають із одягу червоні нитки —
шиються в Народний Рух!
Але ми їм зробимо усім РЕНТГЕН —
висвітимо все нутро:
віника у руки, як ти просто ЧЛЕН,
допату — члену Політбюро!

Якщо багато накрив —
позамітай Станіслав!
Хай буде чисто
від комуніста
місто наше, Станіслав!
Хай живе Станіслав!

Цілих 100 років співав нам Ленін,
І його тато Карло Маркс!

Вони померли, — не помер Джон
Леннон,
бо пісня його є серед нас
цілий час!

Якщо ти в нас не бував —
то завтай в Станіслав!
Героям — слава
із Станіслава!
І не треба інших слав!
Хай живе Станіслав!

МИ — НЕ РАБИ!

А що би ми мали
усі діяти,
якби не наша КПРС! —
Навчила читати,
навчила писати, —
задушно влаштувала ЛІКБЕЗ.
Багато чому нас
усіх навчила
кохана наша мати Москва.
На чорному тлі
пише крейда біла
слова:

«Ми — не раби.
Раби — не ми.
Нас довго
лупцювали плітьми.
Ми — не раби.
Раби — не ми.
Ми щойно тільки вийшли
з пільми.
Ми — перша
пролетарська держава.
Леніну — слава!

А що би ми мали
усі діяти,
якби не наше НКВС!
Навчило стріляти,
люддей катувати...
І вже я не людина,
а пєс.

Ніколи не були
такими ми псами,
якими опинились тепер.
Жовтневе прокляття
висить над нами —
СРСР!

Ми — не раби.
Раби — не ми.
Брехня, що воля
краще норми!
Ми — не раби.
Раби — не ми.
Вперед,
на амбразуру грудьми!
Ми — перша
пролетарська держава.
Сталіну — слава!

На довгі застої
та перебудови
ми дивимось,
як діти малі.
На мудрі, великі
державні брови,
на пляму, що
на ріднім чолі.
Лиш варто квіточок
в кишеню покласти —
і правда виглядає,
як брехня.
Ми хочемо їсти —
і мусимо красти
ЩОДНЯ!

Ми — не раби.
Раби — не ми.
Чи твоє, чи не твоє —
візьми!

Ми — не раби.
Раби — не ми.
Ми — злодії,
але ми з грішми.
Злочинна
велетєнська держава —
партії — слава!

А що нині маєм
усі діяти,
коли в нас
вибухають АЕС!

Напевно, із мавпі
будем починати
новий еволюційний
процес...
Ось мавпа виходить
із темного лісу —
голодний,
роздратований звір.
Знов каже їй мудрий,
червоний і лисий
ВАМПІР:

«Ми — не раби.
Раби — не ми.
Сміливіше
хвоста підніми!
Ми — не раби.
Раби — не ми.
Колиб ми знову
будем людьми!

Ми є нова
звіряча держава.
Голодному — слава!
Леніну — слава!
Сталіну — слава!
Партії — слава!

МАРШ УКРАЇНСЬКОГО КУРКУЛІ

Ми — куркулі.
Ми хочем жити.
Ми вже не годні без землі.
Ми день і ніч
будем робити
по самі вуха у ріллі!

Колись було
в нас господарство.
Тепер ми маєм повний нуль.
Відродимо
приватне царство —
і хай у нім живе куркулі!

ПРИСПІВ:

Пасеться корова
на вільній куркульській землі...
Іде перебудова —
останні долас шаблі.
Не гримайте, Місьо,
на нас кулаком по столі!
Бо ми істерично
за руки взялися,
голодні, але куркулі!

Нехай дає
Верховна Рада
новий закон про куркуля.
Бо все одне
Совіцька влада
всіх куркулів не постріля!

Ми не вмеремо!
Ми не загинемо!
Скоріше здохне апарат!
Наплодимо
для України
цілий загін куркуленькі!

ПРИСПІВ.

У нас мета
альтернативна,
цілком окремма від Кремля:
нехай живе
в кишені ГРИВНА,
бо ніц не купиш за рубля!

А на селі
для селянина
немає щастя крім землі.
І ще не вмерла
Україна,
бо годували куркулі!
І не загине
Україна,
бо нагодують куркулі!

КОЛИСКОВА

Сплять маленькі жовтенята.
Сплять дівчатка і хлоп'ята, —
в темряві дитячий спить садок.
І приходять в сни короткі,
кольорові і солодкі,
лагідний, усміхнений дідок.
Він у зморшках шулить очі,
і борідкою лоскоче:
— Спи, мов вколисане дитя!
Ніжно дихає у вуха,
і дитя щасливо слуха
рідного, кохачого вождя.

ПРИСПІВ:

Ти кожну ніч,
приходь до нас, Ілліч,
до нашої казкової країни!
Погомони —
і хай рожеві сни
дарунком твоїм будуть
для дитини!
...Для кожної радянської
дитини.

У голівку писувату,
у борідку рудувату
радісно вдвляється хлопця.
І з'являється спокуса
вдячно смикнути за вуса
милого татуса Ілліча.
Хто на світі наймудріший!
Ти, єдиний, найрідніший! —
Стримати й у сні не можна сліз...
Слово твоє мудре сниться:
— Вчиться, вчиться, й
ще раз вчиться! —
щоб побудувати соціалізм!

ПРИСПІВ.

Сплять малюта-дошколята...
Завтра в них Жовтневе свято —
день, коли скінчилась темна ніч.
А тому — нехай їм сниться,
і ніколи не скінчиться
казочка, що вигадав Ілліч.
Сплять доньки і сплять синочки...
Теплі, радісні струмочки
вибігли з-під кожного дитя...
Діти виростуть великі,
а струмки зіллються в ріки,
і потечуть...
у світле майбуття!

ПОРОСЯЧА ПІСНЯ

239
маленьких поросят
радісно крокують
до Жовтневих свят.
Майорять червоні
над ними прапорці
і портрет

нового Льона —
в кожного в руці.

Ой, дуже раді
в Верховній нашій Раді.
Дорослі дяді —
як на параді!
А найщасливіша —
найбільше поросля:
всі аплодують —
от і казочка уся!

239
маленьких кравченят
дружно згуртувались
у свинський апарат.
Рохкають завзято
червоні голоси —
пороссяча мафія,
Господи, спаси!

Так смачно їсти
із спільного тарільця,
що аж слиною
стікають рильця!
А демократію
кохає поросля —
аби напхатися —
і казочка уся!

239
товаришів-панів
вирости у мудрих,
пихатих кабанів.
На екрани дивиться
обурений народ,
що пустив у барезні
свиню у свій город.

А доки Рада
на дві третини свинська —
з колін не встане
державна Українська,
і моя казочка
не матиме кінця,
коли в ній лишиться
хоча б одне паця!

ТАНЦЮВАЛЬНА ПІСЛЯЖОВТНЕВА

Прийшов на дискотеку
я нині до вас.
Увага, небезпека:
Тризубий Стає!
Я нимька заспіваю
усе, що хтів,
бо вам сказати маю
пару злосних слів!

Я дивлюся на танці,
і здається мені —
або ви є застраниці,
або дурні.
Теліпає по ночах
вас вперед-назад.
А того тільки й хоче
парт-апарат!

ПРИСПІВ:

Сієьки-пієьки
на другий план!
Бо то — кауністіцький
довкола дурман!
Послухай-ми, дитино,
забудь про-стать.
Ти стоїш на колінах,
і мусиш перше встать!

Підводимось угору
на повний зріст.
Хто у людини ворогі?
То є КА-ВУ-НІЄТ!
Бо доки вас тримає
у обіймах секс —
не спить і не дримає
КПРС!

Не скригетесь, тьольки
під чуваком.
На вас чатують довки —
голодний Обком!
Довкола Львова мафія —
цілий Союз.
І та хореографія —
їй тільки плієсі!

ПРИСПІВ:

Сієьки-пієьки —
на другий план!
Бо то — кауністіцький
червоний дурман!
В твоїй кишені гума
до рандеву...
А краще би подумав:
навіщо я живу!

Вам грає не джаз-банда,
а КДБ.
Партійна пропаганда
вас усіх об... мине!
І доки танцюватимете
сей балет —
ніколи ви не матимете
суб-ве-ре-ні-теті!

ВІТЬОК

На міністерський сів престол
ВІТЬОК Андрійович Масол.
Віть-Віть-Віть,
тьок-тьок-тьок,
ай-яй-яй,
ох-ох-ох!
Він ще в ООНі в нас посол.

Ось як поїхав у ООН, —
у Кравчука не йде закон.
Віть-Віть-Віть,
тьок-тьок-тьок,
ай-яй-яй,
ох-ох-ох!
Мовчнй наш ПЕРВИЙ мікрофон!

Студенти їсти не хотять,
і повтікали із занять.
Віть-Віть-Віть,
тьок-тьок-тьок,
ай-яй-яй,
ох-ох-ох! —
аби його скоріше зняті!

Хто там ковтає валідолі!
Хто покидає свій престолі!
Віть-Віть-Віть,
тьок-тьок-тьок,
ай-яй-яй,
ох-ох-ох! —
Вітьок Андрійович Масол...

СУВЕРЕНІТЕТ

Суверенітет,
суверенітет...
Суверенітет!
Суверенітет!
Заспівай нам, Стас,
а чи буде в нас
отой
Український
суверенітет!
Вже пятий місяць
засідають депутати...
Та що нам всім,
та що нам всім з того!

І все вирішують,
чи дати, чи не дати!
Вірнише, як не дати
нам його.

КОГО!
Суверенітет,
суверенітет...
Суверенітет!
Суверенітет!
Був би він у нас
у налажний час,
якби
не Центральний
Комітет!

Колісь була у нас ікра,
і червона риба,
Гуділи в нас
над вишнями хрущі...
Тепер немає цигарок —
не буде й хліба.
А будуть замість
м'яса у борщі...

ПЛЮЩІ!
Суверенітет,
суверенітет...
Суверенітет!
Суверенітет!
Вір або не вір,
а хоче з'їсти звір
його —
Всесоюзний Договір!

Від Леоніда Ілліча
до Горбачова
Ведє вперед
центральний апарат.
А ми — не тірші,
бо ми маєм Льоною свого
і 239 кравченят...
РОБ'ЯТ...

На нашій сесії
голодні комуністи
з'їдять його,
з'їдять його, з'їдять!..
А доки матимем новий —
ще років триста
будемо сподіватись,
та чекать...

ЄП'ЯТЬ —
на суверенітет,
суверенітет...
Суверенітет!
Суверенітет!

ПРО ПОГОДУ І ПРО СВОБОДУ

Я слухав нині радіо «Свободу».
Воно розповідає про погоду.
Якби не було радіо «Свобода» —
не знав би я, яка у нас погода.

Раніше я дививсь програму «Врем'я»,
яков керує ленінське плем'я.
Наслухаєшся того — і не знати,
чи брати парасоля, чи не брати.

Тепер, коли я слухаю «Свободу»,
я хочу пояснити і народу:
яка у нас в парламенті погода —
така на Україні і свобода.

Бажає наша більшість — комуністи,
щоб небо було сонячне і чисте.
Як вилізе на нім найменша хмарка —
вся більшість, як один, носами шмарка.

Якось нам повідомила «Свобода»,
що в нас раптово спортилась погода.
Це було у минулім листопаді,
в столиці, на жовтневому параді.

На місто жовто-синя вийшла хмара,
велика і страшна, як Божя кара.
Настрашились шмаркаті депутати,
зачали тую хмару розганяти.

Погнали геть поганюю мітлою —
аби їм не захмарила спокою.
У кожного мітла була маленька,
а більші — в Кравчука і Потебенька.

Нарешті тую хмару депутати
злапали і ув'язнили за ґрати.
Ніхто із депутатів не захворів,
лиш мало не помер якийсь Григор'їв.

Тепер повідомляє нам «Свобода»,
що в нас стабілізується погода.
Парламент в небі хмари розганяє
і сонце комунізму знову сяє.

Яка би в нас не трапилась пригода —
відгукується радіо «Свобода».
Ми слухаєм, і знаєм всі новини,
які ідуть на Мюнхен — з України.

МАРШ «НЕ ЖУРИСЬ!»

Вільна пісня з міста Лева
по Україні їде.
І завсє металева,
на шляху її паде.
Хто не чув — їди послухай,
хто не бачив — подивись
веселу виставу

«Від вуха і до вуха»
Львівського театру «Не журись!»
Наша сила — рідна мова,
що однає нас усіх.
Наша зброя — гостре слово —
хай лунає щирий сміх!
Кажуть: «Львівські

екстремісти!»
Запевняємо, що — ні,
співці,

гумористи, —
актори-ножуристи
нікому (крім Об'єднану)
не страшні!

Хай усі сміються щиро,
і не стримують себе,
бо у нас така сатира —
смішно навіть КДБ!
Комуністи разом з Рухом —
ну, чи було таке колись? —
регочуть, як діти,
від вуха і до вуха, —
бо грає нині театр «Не журись!»

НА ТРЕТЄ — КОМПОТ

В нас кухар досвідчений — Мисьо.
І кухня поважна — Москва.
На перше в нас було ТБлісі.
На друге в нас нині — Литва.
На третє чекаєм компота,
компота са-ля Піночеті,
Готують нам уні! Пол Пота
червоний кривавий десерт...
Розпочинаєм концерт!

Молдова буде на четверте —
без неї неповний обід.
Наш Молох не може не жарту —
він має страшний апетит.
Не треба до страви гарніру —
з'їмо замість нього брехню.

Спасибі Вождю і Кумиру,
великому його вченню!
... І за чудове меню!

А нас будуть їсти на п'ято.
Накриті столи на бенкет!
Недарма нам Коба вусатий
лишив кулінарний рецепт.
А що до Молдов або Грузій —
нам кухар пояснює йаш:
— Або ви усі у Союзі,
або перемелю на фарші!
Всі у Союз шагом марші!!

КРОВ'ЯНКА

(Муз... Раймонда Паулса)

У житті таке буває
в самоті між вік
минає...
А кохання все немає —
і ніяк не засну...
Що мені робить з собою!
В черзі цілу ніч я стою —
чи знайду колись свою
ковбасу кров'яну

ПРИСПІВ:

Кров'янка,
ти моя кров'янка...
Може, пощастить —
стрінемось знов!
Кров'янка,
ніжиз кров'янка, —
ти мєс життя,
ти є моя любов!

За тебе одну мільйони
Відадуть усі купони,
бо як прапор ти червоний —
переможка краса!
Ми за тебе йдемо до бою,
разом стоїмо у строю.

Бо серця навів з тобою —
кров'яна ковбаса!

ПРИСПІВ.

Більшої нема любові.
Всі ми, як один, готові
здати хоч по літрі крові,
щоб не вмерла вона.
Ще між нами вітрина,
та якась пройде година, —
і вона прийде, єдина,
ковбаса кров'яна!

ПРИСПІВ.

ІРАКСЬКИЙ БЛЮЗ

...Затока Перська —
нафтовий басейн.
Влада імперська —
Саддам Хусейн...
А в тій затоці земля, як мотор, гуде.
На кожнім кроці тяжка війна йде.
Пробачте мені, даруйте мені —
але вони, напевно, дурні!
Чого вони воюють!
Чого там вар'юють
на тій своїй Іракській війні!
От, мали би таке,
як нам лишив Іллч —
тоді, звичайно, інша річ...

Поналітали солдати —
і всі з Юнайтед Стайт.
В Хусейна хотіли забрати
назад Кувейт.
А він си в'є у груди,
кричить, зараза,
«Не дам!!!»
Така паскуда,
той цілий Саддам...
А я не маю пату,
і голова не боїть,
і та кувейтська нафта

най хоч ціла згорить.
Навіщо ми Багдаду,
як в мене є Москва!
Я за Радянську владу.
Так само, як Литва.

...Затока Ризька —
то вже є свій басейн.
Керує Мисько...
Це наш Хусейн.
І то є не в Іраці,
а також війна йде...
Як му не дати по ...
біда буде!

ГАНЬБА ТРИЗУБОМУ СТАСУ!

Понад 70 літ переможно
ми їдем до майбутніх чудес.
І ні кроку ступити не можна
без політики КПРС.
Та якась бездартірна босота
у своїм жовто-синім вбранні
роззявляє паскудного рота
і нахабні співає пісні!

ПРИСПІВ:

Широким кроком
їде партійний клас —
до комунізму веде народну масу.
А хто же з нами той проти нас!
Ганьба тризубимі
і особливо — Стасу!

Ще знаходяться сили ворожі,
що із рук вибивають кермо.
Але ми стоїмо на сторожі,
і нікому керма не дамо.
Ви послухайте, що він співає,
цей, так званий, тризубий співак!
Але писк поганій заткає
наш могутній червоний кулак!

ПРИСПІВ.

Годі слухати його образи
на адресу безсмертних ідей!
Вже тризубої тої зарази
нахапались мільйони людей!
Ми розгопчемо йому гитару.
Заборонимо продаж касет.
Обстрижемо, як Віктора Хару,
стриг по пальцях наш друг Піночеті!

Літературно-художнє видання
ТРИЗУБИЙ СТАС
(Щербатих Станіслав Іванович)
ГУМОР, ПОЛІТИЧНА САТИРА

Житомир, видавництво «Вісник», 1991.
Редактор-консультант В. Врублевський.
Коректори Л. Бондарчук, Т. Суботенко.

© Щербатих С. І., 1991.

Весь тираж видання є приватною власністю автора.

Здано до набору 18.02.91. Підписано до друку 2.04.91. Формат 60x84/16. Папір книжково-журнальний. Ум. друк. арк. 2,5. Зам. 47. Тираж 5.000.
Житомир, обласна друкарня, вул. Комсомольська, 19, Лівобереж. С. Вабок, перетавлення К. Красовська.
Адреса видавництва: 262001, м. Житомир, пл. Род. 1/25, телефони: 22-89-00, 22-34-50, 22-34-67. Факс. 223467.

